

Bilag til f. t. l. vedr. færdselsloven og straffeloven

uheldet, skal opgive navn og bopæl. Tilsvarende gælder, at der er pligt til at opgive navn og bopæl til den, på hvis ejendom eller ting, der er sket skade.

Efter § 9, stk. 2, er der endvidere pligt til at underrette politiet om tilfælde af ikke ubetydelig personskade, og i tilfælde af skade på ejendom eller ting skal politiet ligeledes underrettes, hvis ikke andre på stedet kan modtage oplysning om navn og bopæl.

Færdselslovens § 9, stk. 3, indeholder et forbud mod at ødelægge eller fjerne beviser ved ulykker med dræbte eller alvorligt tilskadede, f.eks. at fjerne et køretøj, der har været involveret i ulykken. Bestemmelsen i stk. 3 er ikke strafsanktioneret. Som begrundelse herfor henvises i forarbejderne til princippet i straffelovens § 125, stk. 2, hvorefter den, der udsletter en forbrydelses spor for at unddrage sig selv eller nogen af sine nærmeste fra forfølgning eller straf, ikke kan straffes (FT 1975/76, A 366 f).

Om definitionen på et »færdselsuheld« er det bl.a. anført i Færdselsstrafferet, Vagn Greve, 2001, side 168:

»Den nuværende ordlyd – færdselsuheld – må anses for en videreføring af det ældre område. Som udgangspunkt kan bruges følgende definition: Et færdselsuheld er en pludselig begivenhed, som hænger sammen med den offentlige trafik og dennes farer, og som har forårsaget en person- eller tingsskade af ikke ganske ubetydeligt omfang.

...

I U 1936.25H blev det fastslået, at pligten til at standse også påhvilede en fører, som troede, at han blot havde kørt meget tæt op ad en fodgænger. Højesteret fandt, at en fører i sådanne situationer har pligt til at forvise sig om, at han eller hun ikke har påkørt nogen. Dommen er næppe et sikkert præjudikat for strafansvar i tilfælde, hvor der i virkeligheden ikke er sket noget som helst... Det må i denne forbindelse huskes, at uagtsomhed også er strafbar inden for

færdselslovens område i modsætning til f.eks. ved strfl. § 253.«

Om begrebet »skade« i færdselslovens § 9 fremgår det videre side 169:

»I fl. 1976 § 9, stk. 2, synes det forudsat, at pligten i stk. 1 også gælder ved ubetydelige personskader. Eefsen & Hasselriis (s. 18) lægger med tvivlsom føje vægt på, om skaden skal behandles på skadestue. Derved synes de i nogen grad at overføre skadesbegrebet fra strfl. § 245. Det må i hvert fald være berettiget at holde blå mærker og lignende udenfor.

...

Det fremgår ikke klart af bestemmelsen, hvad der skal gælde ved tingsskader. I retspraksis er den anvendt ved ubetydelige tingsskader, jft. U 1964.231H (forudsætningsvis – bule på størrelse med en tokrone) og 258H (300 kr.).«

En trafikant, der med eller uden egen skyld bliver indblandet i et færdselsuheld, og som flygter fra stedet, kan efter omstændighederne pådrage sig strafansvar for tilsidesættelse af en eller flere af de pligter, der er nævnt i færdselslovens § 9, stk. 1 og stk. 2.

Den centrale forpligtelse for en trafikant, der med eller uden egen skyld bliver indblandet i et færdselsuheld, er som nævnt hjælpepligten i § 9, stk. 1, 1. pkt., hvorefter trafikanten straks skal standse og i muligt omfang yde hjælp til tilskadede.

I »Betænkning over forslag til færdselslov« (afgivet af Retsudvalget den 25. maj 1976, FT 1975/76 B, 1805 f) er bl.a. anført følgende om foranstaltninger ved færdselsuheld:

»Under udvalgets drøftelse om lovforslagets § 9, stk. 1, har man efterlyst justitsministerens nærmere beskrivelse af de pligter, der påhviler en trafikant, som med eller egen skyld bliver indblandet i et færdselsuheld.

Ministeren har svaret, at efter forslaget vil fastlæggelsen af disse